

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

NORSKÝ
BESTSELLER

SUPERKRÁVY A MOŘE TRAPASŮ

HOŠT

SUPERKRÁVY A MOŘE TRAPASŮ

A. Audhild Solbergová

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

SUPERKRÁVY A MOŘE TRAPASŮ

BRNO 2017

Copyright © 2014, H. Aschehoug & Co.
(W. Nygaard) AS
Illustration © Jáchym Nádvorník
Translation © Aneta Grossová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

This translation has been published with the financial
support of NORLA.

Překlad této knihy vychází s laskavou finanční
podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-7577-051-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-052-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-053-0 (Formát MobiPocket)

„Myslíš, že všechny dětské knížky by měly mít
legrační pasáže?“ zeptala se slečna Dobrotová.

„Myslím, že ano. Děti nejsou tak vážné
jako dospělí a rády se smějí.“

ROALD DAHL: MATYLDA

≡ ESEMESKA ≡

„Anne Beo, přišla ti esemeska.“

Mamka stála ve dveřích do obýváku. Její kanárkově žlutý vlněný svetr, který vždycky nosí celý podzim, zářil jako maják v husté mlze.

Odložila jsem knížku.

Esesmeska?

Jak může mamka vědět, že mi přišla esemeska?

„Mobil ti ležel na skříni na chodbě,“ řekla. „Musela sis ho tam zapomenout, když jsi přišla ze skejtrampy.“

Zvedla jsem se z pohovky.

„Tak sem s ním!“

Mamka se na mě pobaveně podívala.

„Tady máš,“ řekla. „Zpráva není od Nilse.“

„Cože?! Ty sis ji přečetla?!“

Vytrhla jsem jí mobil z ruky.

„To ne,“ usmála se. „Jen jsem viděla, že není od něj. Jméno na displeji bylo o něco delší.“

Srdce mi poskočilo až do krku.

O něco delší?

Ale kdo...?

Eh?

„Nechceš se podívat, od koho je?“ pobídla mě mamka.

„Ale jo,“ odpověděla jsem. „Já jen... Nemohla bys jít zpátky do kuchyně?“

„Ale ale? Děje se snad něco, o čem nevím?“

„Ne!“

„Tak proč jsi tak...“

„Mohla bys už jít?!“

Mamka zvedla ruce a začala couvat.

„No jo, vždyť už jdu,“ souhlasila. „Tak mi dej vědět, až se zas budu moct vrátit.“

Nato zmizela ona i její majákový svetr z dohledu.

Asi už vám došlo, že mi zrovna moc esemesek nechodí. Vlastně mi je posílá jen Nils. A mamka s taťkou. A teta Mona. A jednu mi před pár dny poslala Mari. Začaly jsme spolu totiž dělat domácí úkoly do matiky.

Ale tahle zpráva byla od někoho jiného, to mi bylo jasné. Mamka ani taťka mi ji neposlali, vždyť jsem byla doma. Mari má stejně krátké jméno jako Nils. A s tetou Monou jsem ten den už mluvila. Volala mi, aby se pochlubila, že s Janem Erikem ze školní knihovny budou slavit Vánoce v Thajsku.

To znamená, že mi přišla esemeska od někoho, kdo mi normálně nepíše. A nešlo o žádnou reklamní nabídku nebo něco podobně nezáživného. Mamka totiž na displeji viděla jméno. Zpráva musela být od někoho, koho mám v mobilu uloženého.

Nabízelo se jen několik málo kandidátů. Ukládám si čísla jen na lidi, kteří mi někdy volali nebo poslali zprávu.

Nebo aspoň většinou. A tak jsem si mohla v duchu rychle projít všechna jména:

Eseseska by mohla být od Nilsovy mamky. Protože mi ale posílá zprávy jenom tehdy, když je Nils u nás a nezvedá jí mobil, nepočítala jsem s tím, že by mi teď psala.

Mohla by být i od Johanne. Vyměnily jsme si spolu pár zpráv ten týden, kdy jsme nacvičovali na Souboj talentů. Nenapadal mě ale žádný důvod, proč by mi měla psát den po Halloweenu. Určitě má na práci dost jiných věcí. Třeba vysvětlovat rodičům, proč se vypařila ze své vlastní halloweenské oslavy.

Mohla by být od Brittany. I tu jsem si přidala do kontaktů týden před Soubojem talentů. Od té doby jsem od ní ale nedostala jedinou zprávu. Navíc jsem předpokládala, že bude raději trávit čas se svým novým klukem než mi posílat esemesky.

Mohla by být od babičky a dědy. Určitě jsou zvědaví, jak se vydařila halloweenská párty u tety Mony. Mohla by být od nich. Nejspíš od nich vážně je.

Doufala jsem ale, že zpráva je od kandidáta číslo pět.

Nevím přesně, proč jsem si to číslo vůbec uložila, nikdy mi nenapsal ani nic na ten způsob. Nebo takhle, vím, proč jsem to udělala. Chtěla jsem jeho jméno vidět ve svém seznamu kontaktů. Chtěla jsem prostě vědět, že tam je. Jen tak pro případ.

Určitě už jste uhádli, kdo ten někdo je.

Magnus.

Mmmmmagnus.

Jestli znáte krásnější klučičí jméno, dejte mi vědět. Já si nic hezčího nedokážu vůbec představit!

Maaaaagnus.

Magnussssss.

No do háje, je prostě úplně šíleně nádherný!

Ale zpátky k věci:

Zhroutila jsem se na pohovku a upřela jsem pohled na černý displej telefonu. Který z těch pěti kandidátů mi mohl poslat esemesku den po Halloweenu? Dva z nich jsem před pár hodinami viděla na skejtrampě, takže ti to být nemohli.

Nebo jo?

Když jsem položila palec na tlačítko pod displejem, sklouzlo mi srdce až do břicha, když se displej rozsvítil, začalo se mi proplétat mezi žebry, a když jsem uviděla, od koho ta zpráva je, burácelo mi až v uších.

Ale to nebylo nic v porovnání s tím, co se se mnou dělo, když jsem si tu esemesku přečetla!

Honilo se mi hlavou jen:

...

...

!!

≡ SORRY! ≡

Slibuju, že se dozvíte, od koho ta zpráva byla a co v ní stálo. Nejdřív vám ale budu muset říct, co se dělo v týdnech předtím, než jsem ji dostala.

Fakt sorry! Je to ale hrozně důležitý, protože jinak byste nepochopili, proč mi ta zpráva vůbec přišla!

Všechno to totiž začalo o dva týdny dřív jedním rozhovorem pod přístřeškem na kola na školním dvoře. Bylo to ve čtvrtek, protože Nils se mnou měl jít po škole domů. Mamka s taťkou pořád ještě nepřišli salse na kloub, takže k nám každý čtvrtek chodí teta Mona a dělá nám tacos. A tacos od tety Mony má Nils ze všeho nejradši.

Ten den navíc hrozně lilo — cestou do školy se mi tak orosily brýle, že jsem viděla ještě hůř než normálně. Když jsem před školní bránou narazila na Nilse, měla jsem co dělat, abych ho nepřejela. A to jsem kolo jen vedla!

Ani on nevypadal zrovna k světu. Vlasy měl přilepené k hlavě a déšť mu stékal po tváři tak silně, že musel v jednom kuse mrkat. Voda mu tekla i po pažích. Z toho, co jsem zprvu považovala za černou pláštěnku, se vyklubal pytel na odpadky s otvory na hlavu a ruce. Když Nils

vyrostl ze staré pláštěnky, mamka mu zapomněla koupit novou, a protože nenašel svou nepromokavou bundu, musel přijít na nějaké kreativnější řešení.

Oba jsme si trochu povzdechli. Když se Nilsova mamka ztratí v některé ze svých fází, dokáže být docela zapomnětlivá.

Naše každodenní ranní povzbuzování už se chýlilo ke konci, když vtom do mě Nils najednou strčil. Nijak zvlášť silně, ale přesto jsem se lekla. O dvě vteřiny později to udělal znovu a tentokrát s takovou vervou, že jsem se málem svalila na stojan na kola.

Celý příběh začíná tady, v okamžiku, kdy jsem se na Nilse otočila a vyjekla:

≡ ROZHOVOR POD PŘÍSTŘEŠKEM NA KOLA ≡

„Hej, co děláš?!“

Nils neodpovídal.

„Nemůžeš do mě přece takhle strkat!“

„Čekal jsem, že budete tady.“

Otočila jsem se. I když déšť bubnoval do střechy přístřešku tak silně, že jsem sotva slyšela svůj vlastní hlas, okamžitě jsem poznala, kdo to právě promluvil. Ten hlas bych poznala kdykoli a kdekoli.

Magnus!

„Vidím, že odrazka je zase na svém místě.“

Mmmmmagnus.

Maaaaagnus.

Magn...

Odrazka?

Zašmátrala jsem rukou vzadu na přilbě. A měl pravdu, ta moje *příšerně trapná* růžová odrazka s Teletubbies tam fakt visela a ještě se houkala. Musela jsem si ji zapomenout v riflích, které jsem večer předtím hodila do špinavého prádla. Mamka ji nejspíš našla a připnula mi ji na helmu, aniž bych si toho všimla.

Protože to se rozumí samo sebou, že jsem si ji tam nepřipnula sama! Nosila jsem ji v kapse kalhot. Magnus ji nakonec taky nosil v kapse víc než den. A navíc nepřichází v úvahu vyjít z domu s růžovou odrazkou s Teletubbies na hlavě, když je vám dvanáct a půl.

Naštěstí se nezdálo, že by to Magnusovi vadilo. A mně to vlastně taky přestalo vadit. Za chvíli už totiž Magnus stál pod přístřeškem spolu se mnou a Nilsem, v promočenných teniskách a s úsměvem, kvůli kterému zapomenete, na co jste vlastně mysleli.

„Pamatuješ, co jsme spolu řešili v jídelně?“ zeptal se.

Srdce se mi úplně splášlo.

Jestli si to pamatuju?!

Halóóóóóóó!!

Během těch tří dnů, co uběhly od chvíle, kdy za mnou Magnus v jídelně přišel, jsem nemyslela skoro na nic jiného!

Pokud jste náhodou zapomněli, o čem to mluvím: Pár týdnů po Souboji talentů za mnou Magnus v jídelně přišel a zeptal se mě, jestli Dark Horse spolu pořád hrajou. Když jsem mu odpověděla, že to moc neřešíme, tak mi na to řekl, že se mi možná brzo ozve. A když potom odešel, prozradily mi Mari a Ylva-Merete něco, kvůli čemu jsem upadla do radostného kómatu: Fak Justin hledají novou zpěvačku!

Pořád se ještě trochu třesu, když si na to vzpomenu. Snad ještě *nikdy* jsem nebyla tak šťastná jako právě v tu chvíli.

Nebo vlastně jo, jasně že jo!

Ale k tomu se ještě vrátím.

Magnus si sundal kapuci pláštěnky a pohodil svými blondatými kučery. Ďolíčky ve tvářích se mu v dešti leskly, až jsem dostala chuť zabořit mu do nich ukazováčky a zjistit, jak jsou hluboké.

„Nevím, jestli se to k tobě doneslo,“ řekl, „ale budeme mít koncert. Na Halloween.“

Vyměnili jsme si s Nilsem pohledy.

Na Halloween?

Ten je přece už za dva týdny!

„Mluvil jsem s Bjørnem Ingem a s Felixem,“ pokračoval, „a shodli jsme se na tom, žes na Souboji talentů zpívala úžasně.“

Odmlčel se a zakašlal.

Já jsem mezitím měla co dělat, abych neomdlela napětím.

„Jseš tisíckrát lepší než Thea,“ prohlásil. „A zpíváš líp než všechny holky na škole. Mělas slyšet, kolik falešného vytí jsme museli přetrpět, když jsme hledali zpěvačku na Souboj talentů!“

Pomlčela jsem o tom, že většinu toho vytí jsem slyšela taky. Měla jsem co dělat, abych udržela své srdce na uzdě. Mě, Anne Beu Vikovou, třetí největší zrůdu na škole Skogen, dělila od toho, abych se stala zpěvačkou nejvíc cool kapely v sedmičce, jediná otázka!

„Zpívat umíš, o tom není pochyb,“ řekl Magnus. „Jde ale o to, že...“

Znovu zakašlal.

Neznělo to ale jako skutečné zakašláání, spíš jako takové to odkašláání typu „nevím, jak to říct“.

Začala jsem mít obavy.

„Věc se má prostě tak,“ pokračoval, „že se nedokážeme shodnout na tom, jestli to stačí. Že umíš zpívat. Někteří z nás si totiž myslí, že bysme měli mít zpěvačku, která je trochu víc... která není tolik... Chápeš, co chci říct?“

Pohlédl na mě.

Rychle jsem přikývla.

Ve skutečnosti jsem si ale nebyla úplně jistá, co měl na mysli. Nebo takhle, chápala jsem, že se mi snaží říct, že Felix a Bjørn Inge mě za zpěvačku nechtějí. Že chtějí někoho oblíbenějšího. Někoho, kdo není albín. Nebyla jsem si ale jistá, co si myslí Magnus.

Je fakt, že když za mnou tehdy v jídelně přišel, tak mi to místo zpěvačky vysloveně neslíbil. Opravdu se ale zdálo, že o tom celkem vážně uvažuje. Přece jenom za mnou kvůli tomu přišel.

„Takže sorry, jestli sis myslela, že jsme domluvení,“ řekl. „Nechtěl jsem, abys... abys...“

Zavládlo ticho.

Dlouhé ticho.

Zoufale jsem se pokoušela přijít na něco chytrého, co bych mu na to řekla, a jsem si poměrně jistá, že Nils se snažil o totéž. Nosní dírky se mu chvěly jako dvě trampolíny a úplně si zapomněl otírat vodu, která mu crčela z vlasů.

V hlavě ale asi měl stejné prázdno jako já, protože nikdo z nás nevydal ani hlásku. Jenom jsme tam tak stáli

a čuměli do blba jako dva trotlové z nejnižší ligy s orosenými brýlemi a pulzujícími nosními dírkami.

Není proto divu, že to Magnus nakonec vzdal.

„No, tak já už asi půjdu,“ ozval se do ticha. „Chtěl jsem ti to jenom říct. Aby sis nemyslela, že...“

„Hej! Magnusi!“

To ráno jsem se lekla už podruhé a slyšela jsem, že Nils s Magnusem se lekli taky. Jejich tenisky zaskřípěly o asfalt. Nikdo z nás si nevšiml, že pár metrů od nás se zastavil Felix.

Poznala jsem ho podle jeho gigantické tmavomodré parky, kterou vždycky nosí od podzimu až do jara. Vypadá v ní jako zvířátko ze šišek a špejlí, která jsme s taťkou vyráběli, když jsem byla malá. Jednoho dne se mu ty špejlovité nožičky pod tíhou těla zlomí, tím jsem si jistá.

„Slyšels už nejžhavější novinku?“ zavolal. „Ronja si našla novýho kluka!“

Když jsem zamžourala na Magnuse, všechno se ve mně ještě víc sevřelo. Vypadal hrozně nešťastně, jako by rozchodu s ní šíleně litoval.

„Tak co je?“ pokračoval Felix. „To tam budeš stát celý den?“

Magnus se díval do země a hrál si se zipem na pláštěnce.

Já s Nilsem jsme pořád zírali do blba.

„Já tady dýl stát rozhodně nehodlám,“ uzavřel Felix. „Uvidíme se ve třídě.“

„Klid, vždyť už jdu.“

Než si Magnus natáhl kapuci a zmizel v dešti, pokusil se o úsměv. Tentokrát jsem ale nezapomněla, na co jsem myslela.

Bylo jasně vidět, že se jeho oči neusmívaly.